

[Handelsministeren.]

Folketinget i Forbindelse med Oppositionen i Landstinget, der skal have den afgørende Indflydelse paa, hvorledes Loven skal administreres, idet Foranstaltninger, efter hvad jeg forstod paa det ærede Medlems Udtalelser, kun kan iværksættes, naar et Flertal i Udvalget stemmer derfor. Jeg tør nok sige, at ingen Minister, der har nogen som helst Respekt for sig selv, vilde modtage en saadan Bestemmelse i en Lov, og han vilde simpelt hen heller ikke kunne administrere en Lov som denne med en saadan Begrænsning af sin Beføjelse. Jeg forstaaer for øvrigt ikke, at Rigsdagen, og da allermindst det høje Landsting, vil indstille sig paa, at Rigsdagen gøres til et administrerende Instrument, at Rigsdagen skal være Administrator. Man kan give Love, hvorefter man foreskriver Ministeren, hvad han maa, og hvad han ikke maa, men man kan fornuftigvis ikke have en Lov efter de Principper, som de i Folketinget opstillede Ændringsforslag indeholdt, hvorefter Rigsdagen skulde være den egentlig administrerende Myndighed. Rigsdagen kan ikke være baade Lovgiver og Administrator. Rigsdagen kan ikke udøve den Myndighed, som det er Meningen, Regeringen skal have, for i samme Øjeblik dette sker, er den udøvende Myndighed uden virkeligt Ansvar over for nogen — saa er der ingen kritisk Instans, der kan appelleres til.

Det ærede Medlem hævdede, at Handelsministeren altid kunde henvende sig til Rigsdagen, hvis der var noget, han vilde have ændret. Ja, det kan det ærede Medlem jo meget godt sige, men det har ikke noget med Virkeligheden at gøre i det Forhold, der her er Tale om, for her foreskrives der, hvad Ministeren maa, og hvad han ikke maa, og Rigsdagen har givet sin Myndighed til et Rigsdagsudvalg, og det er med dette Udvalg, Ministeren skal forhandle; han har ikke nogen anden at forhandle med, han kan ikke gaa til Rigsdagen, og udbede sig et specielt Rigsdagsudvalgs Medvirkning til noget som helst, han har at forhandle sig til Rette med dette Rigsdagsudvalg paa 8 Medlemmer, og hvis han ikke kan faa 3 Partiers Repræsentanter i dette Udvalg til at slutte sig til hans Opfattelse, kan han overhovedet intet som helst foretage sig, selv om han skønner, at det er nok saa nødvendigt. Det er klart, at en Administration af den Art vil være ganske utilbørlig.

Endvidere sagde det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) til mig, at jeg burde

paatage mig Forhandlerens Rolle, Mæglerens Rolle. Jeg har altid været indstillet paa at mægle, naar der var nogen Mulighed for at naa et Resultat, og jeg tror ogsaa, jeg har givet Beviser for, at jeg var i Stand dertil under Forhandlinger her i det høje Landsting. Men jeg kan virkelig ikke paatage mig en Mæglerens Rolle i det her omhandlede Forhold, thi jeg forstaaer ikke, hvad der er at mægle om efter den Afvisning, mit Lovforslag har mødt i det andet høje Ting, og den tilsvarende Afvisning, det har mødt her i Tinget — *Ordene* er, som jeg siger, noget anderledes i dette høje Ting, end de har været i Folketinget, men jeg har ikke med min bedste Villie kunnet finde, at man i Landstinget har en anden *Mening* om Lovforslaget end den, man har givet til Kende i Folketinget. Men det skulde for øvrigt glæde mig, om det, naar vi kommer til den Udvalgsbehandling, som jeg mener at have forstaaet vil blive foreslaaet, skulde vise sig, at der overhovedet var noget at mægle om; hidtil har jeg ikke kunnet faa Øje paa det.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti (Lange) gjorde nogle Bemærkninger om Bestemmelsen i § 7 i den gældende Lov, som der ogsaa er gjort Bemærkninger om i det andet høje Ting. Denne § 7 har jo spillet en meget væsentlig Rolle i alle Diskussionerne, og den har ogsaa haft sin Betydning under de Forhandlinger, der er ført i selve Valutaudvalget — som jo faktisk med alle Partiers Tilslutning blev opfattet som værende Rigsdagen i det her omhandlede Forhold —, Forhandlinger med Ministrene, ikke blot med mig, men med Finansministeren og Handelsministeren, om, hvad der skulde foretages i Henhold til Valutalovens § 7. Nu siges det her af den ærede konservative Ordfører, som det er sagt andetsteds, at denne Forhandling var jeg kommet let over. Jeg maa nu sige, at jeg har været i sjælden Grad vanskeligt stillet med den Forhandling, der skulde føres i Valutaudvalget. Jeg siger uden nogen som helst Overdrivelse, at i de Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, siden 1909, har jeg aldrig været med til noget saa vanskeligt som de Forhandlinger, jeg maatte føre i Valutaudvalget om denne § 7. Da vi var kommet til at staa umiddelbart foran Landstingsvalget, var det overhovedet ikke muligt at faa en Forhandling i Stand i Udvalget; det var politiske Demonstrationer, politiske Udtalelser, der kom frem, men der var ikke Tale om nogen Forhandling. Det var overhovedet ikke muligt at komme paa Forhandlingsfod med Opposi-